

L'autodestrucció d'ERC

XAVIER DOMÈNECH

Els millors resultats electorals d'ERC dels darrers anys els va aconseguir Josep Lluís Carod Rovira, i els més dolents els acaba d'aconseguir Joan Puigcercós. La raó per la qual el de Ripoll no segueix les passes de Montilla i es retira més o menys discretament se m'escapen; només se m'acut que, després de l'escabetsina interna que van perpetrar-se els uns als altres, si se'n van els responsables de la derrota no quedarà ningú de primera línia per comandar la nau.

ERC ha acabat així de malament perquè es va posar nerviosa massa aviat. Va donar per propis i consolidats uns vots que eren en préstec, i al primer retorn va ser víctima del pànic. Això va passar a les eleccions generals de 2008, quan va perdre la meitat de vots en relació al 2004. Però és que el resultat de 2004 havia estat anormalment alt, fruit de la onada de solidaritat cap a Carod Rovira quan la caverna mediàtica madrilenya el va crucificar per l'afer de Perpinyà, i en canvi al 2008 es va produir una onada de vot útil anti-PP, concentrat en les llistes del PSC. Totes dues coses havien estat excepcionals i el més convenient era no deixar-se enlluernar per les excepcions. Però en lloc de dedicar-se tots plegats a pensar estratègies per consolidar els vots prestats procedents del pujolisme, i que s'estaven mostrant d'una fidelitat més aviat fràgil, alguns sectors d'ERC van aprofitar l'avinentsa per llançar-se a la conquesta del poder intern, per marcar paquet o per buscar-se una taifa pròpia. I el resultat ha estat el desastre absolut. Només Uriel Bertran ha aconseguit alguna cosa, però pujant al carro de Joan Laporta. Carretero ha quedat per darrera del xenòfob Anglada. Carod té la seva part de culpa en aquest desastre. Un partit no es gira contra ell mateix quan està ben conduit, i va quedar clar que el seu lideratge havia generat extenses insatisfaccions internes. Però un partit que vol ser de govern no es dedica a la perpetrar la més pública de les autofàgies, i Esquerra va convertir la seva carnisseria en un espectacle narrat per capítols, que va deixar l'audiència absolutament desconcertada.

La responsabilitat final és de Puigcercós, que en el seu afany per controlar tots els ressorts va anar deixant cadàvers ressentits pel camí; entre ells, el mateix Carod, a qui molta gent encara escolta, i que va donar el cop de gràcia en desentendre's de la campanya. Ara Puigcercós mana sense discussió en un partit fracassat, i li toca enfilar el camí de la remuntada. El primer objectiu: que el desastre no es repeteixi a les eleccions municipals de l'any que ve. Hi ha un perill cert de fugida de bases cap al laportisme.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/catalunya/2010/12/01/lautodestruccio-derc/449628.h>

tml